

A člověk nemá být tak nějak moc pyšnej, vono se mu to povětšinou tak nějak potom samo zatne ☐ ☐ .

Ale na druhou stranu - divte se mi. Měla jsem za sebou supr procházku s ohaříkama, kdy Tali byla až na dvě výjimky moc hezky na příjmu. To první byla blbá shoda okolností. To sice i na tom příjmu vlastně byla-zpětně viděno, ale je mi líto, že k tomu došlo. Byli jsme zrovna u rybníčků a já už se vydávala směr sámooška a následně pole. Tak jsem Tali připískla, že jako jdeme. Ona poslušně přiběhla a ještě se v letu na vteřinu pozastavila v rákosí. A přesně v tom okamžiku kolem procházel pán s dospělým, mentálně postiženým synem. Neznám je, nikdy se tu nevyskytli a hlavně - na to, že jsem zvyklá pořád monitorovat okolí, jsem je sice zaregistrovala, ale nebylo zřejmé, že je jeden z nich postižený. To bych si bývala tu situaci ošéfovala jinak. No a shodou okolností, ten kluk vydal hodně hlasitý skřek. To jsou zvuky, na které psi, pokud nejsou zvyklí na postižené lidi, zpravidla zareagují. No a zareagovala i lidimilující Tali a odpověděla mu stejně hlasitě a s tím, že se chtěla jít podívat. Což jsem pochopitelně musela vetovat a to taky velmi hlasitě. Mrzí mě to hodně, omlouvala jsem se, vím, že to pro toho člověka není ani trochu příjemný. Dávám si na tyhle věci sakra pozor a teď se mi to nepovedlo ☐ . Na druhou stranu je vlastně Tali ku pochvale, že na to zahulákání v podstatě poslechla.

Druhá výjimka byla hned o chvílku později. Nemyslím, že by to s tím nějak souviselo, ale možný to je, že byla zvyklá tím neobvyklým setkáním. Když jsme šli kolem sámoošky a mířili ke klášteru, spustila Tali zase ty svoje hysterický tanečky, který dělávala dřív. A už, už vyrazit. Kočírovatelný to bylo, ale riskovat jsem nechtěla nic, takže skončila rychle na vodítku a to spustilo trochu víc hysterčení. Sdělila jsem jí, že dnes hodlám skládat nikoliv Bobříka, ale rovnou Bobra trpělivosti a nehne se mnou dokud nesklapne zobák a nepůjde normálně. Ajajaj ☐ ☐ To bylo. Ale taky bylo po mém. Za klášterem jsem jí dala volno, ať se vyventiluje. Což se jí zdárně dařilo. Dokonce s Rumíčkem super vystavili bažantíka. To jí trochu přidalo na rozvernosti, tak jsem jí krapítek zatrhla tipec a tím to bylo vyřešený. Zapla přijímač už úplně do plnejch a hezky reagovala na připomínky, kde se má pohybovat, a na píšťalku.

Furiantsky jsem je oba nahnala do oraniště a oba si tam stříhli pobíhání do směrů. Byla nadšená, že může takhle lítat a lítat a lítat a nevnímala, že lítá pěkně organizovaně ☐ . Pak jsme si dvakrát udělali zastavení na dálku a muselo se dotáhnout usednutí, ale dobrý, dobrý.

Na kraji aleje se rovnou vydala směrem, kterým chodívají s páníkem. Nechala jsem ji chvíli a pak jsem zavolala, že "Tadyyy demeee, Talinkooooo!" Švenkla si to přes vysokou trávu, ale pěkně se k nám připojila. Nechtěla jsem dneska nic složitýho, spíš jsem to tak jako valila vpřed. Aby se vyběhali, vyvenčili, ale domů abychom dorazili nějak rozumně.

Mnooo, tak to úplně teda nevyšlo jako ☐☐. Páč kousek za místem, kde se cestičky rozdvoují jsem při tom, kdy jsem si zjišťovala, jak to vypadá za námi, zjistila, že za námi to vypadá zajímavě. Byl tam pánik ☐☐. Jejdáá to bylo radosti. Až trochu moc, páč Tali okamžitě měla za to, že se něco jako mění. A to hlavně v oblasti slyšitelnosti ☐. Jako slyšet bylo, ale blbě, tak blbě, že bylo prej lepší to vždycky zopáknout. No, když myslí.... tak si zopákla chůzi u nohy ☐ a pak už zase reagovala podle mých představ a hlavně na tichý hlas. Odměnou bylo mimo jiný i to, že jsme spolu zalezly na chvíli do stařiny a cestičkou vydupanou od zvěře jsme došly na myší louku. Rumíček tam s páníkem došli po normální cestě a tak jsem Tali poslala za nima. Přepadla je a mazala zpátky. Se zrzavým doprovodem, kterej si velmi žádal balonku. No tak jo, na chvíli jo..... a čutali jsme si. Páníkovi, kterej se Tali trochu výcvikově věnoval, jsem pak ale po chvíli řekla, ať ji už nechá být. Tím, jak se jí hodně musí vytyčovat ty hranice a je hodně času pod nějakým povellem, chci, aby si na tý louce mohla prostě vypnout a jen tak být čoklem, co si loncá sem a tam od myší díry, k myší díře. Když už neprchá v dál a opravdu se drží tam, kde má. Nu a strávili jsme ta značnou - neplánovaně značnou dobu.

Vyšli jsme z polí a Tali se připojila beze slov ke mně a řapala vedle. Odsud celou tu zpáteční cestu zpravidla funguje tak, jak je člověk se psem zvyklý a je to bezva. Nemusíte na ní mluvit. Jen ji chválíte. Pak jsme se ještě potkali s kočičkou na plotě a byla zase příležitost pocvičit to, že se má vnímat, když je někde kočička a nebo se i jen vysloví slovo kočička ☐: D. No a pak už šup domů na pohodičku.

Doma jsem stihla asistovat muži svému při vrtání nové zásuvky v ložnici, vyrobit výbornou mrkvovou polívku, udělat večeri ohaříkům, nám. S ohaříkama si poblbnout a pak se dívat, jak se spokojeně uvelebí oba na pelíšku a místo prudění chrápou. Bezva, tak to mám ráda, když je pes z procházky tak dočista vyprocházkovanej, že hnípe. Byla jsem na sebe hrdopec, jak to všechno zvládám. A ešče stihnu - než se půjdu válet na gauč a čučet na dedektýfku- uvařit těstoviny a vajíčka na základ salátu, který chci udělat Brtníkovi ku svačině. Pohodička.

Usalašila jsem se na gauči a čučeli jsme na První oddělení. Už to skoro končilo, když se přikohátala Taliprtka a že drbat. Pak se přidal Rumíček a že taky drbat. Tali se pak vypleskla před televizí na zem a vyvalovala pupek. Rumíček šel do kuchně. Vraha akurát chytali a v tom..... se v kuchni ozval výstřel z pistole s tlumičem. Rumíček se nařítel do obýváku, oči jak talíře a výraz štvance. Se mnou to škublo a Brtník pravil, poté co nahlédl do kuchně: "Vejce fšude!" :O :O . Ten výstřel způsobilo vejce na plotně, na který jsem já převýborná hospodyňka, která má šécko zmáknutý ☐ , totálně zapoměla a vařilo se tam celou hodinu, až se vyvařila voda a poté se milé vejce rozhodlo vystřelit.

Klečela jsem na zemi, vytírala první nápor tý spouště a z předsíně jsem slyšela, jak Brtník, který šel s ohaříkama ven, říká mezi dveřma Rumouškovi - "Rumouši, ty vole, tebe zastřelilo vejce, vid?" ☐ Padla jsem hubou do svinčíku a smála se. Celou tu dobu, co byli venku a já vytírala, celou tu dobu, co jsem čistila digestoř, celou tu dobu, co jsem čistila skříňky a lovila skořápky. Smála jsem se i celou tu dobu, co jsem čistila linku samotnou a zeď kolem linky. A smát se budu ještě dlouho pokaždý, když si na to vzpomenu. No jo, nemá bejt člověk předčasně pyšnej.

A já jdu dodělat ten salát teda. Bude sice bez vajíčka, ale tak to nevadí, no . Hlavně, že jsme se pobavili ☐

P.S. a nejen pobavili. Já jsem tohle odpoledne dostala dárek. Vzácněj dárek, kterej mi udělal radost a rezonuje ve mně stejně jako ten vaječnej smích. Když jsme došli dom z procházky a ohaříci bivakovali na pelíšcích v předsíni, šla jsem si k nim sednout. A.... já se to trochu bojím říkat, abych to úplně nezakřikla,ale..... Tali mi vyznala lásku. Tak úplně tak, jako to dělávala Bubinka. Tali mě už před časem začala láskyplně šcípat do ruky, to jo, ale bylo to takový rozverný. Tohle bylo úplně úplně jiný. Hluboký, silný a nad hlavou jí plula bublina s obřím nápisem: "JÁÁÁÁÁ TĚ MÁÁÁM TAAÁAK RÁÁÁÁDÁÁÁÁÁ, JÁ SEM RÁDA, ŽE TĚ MÁM!!!" Úplně se mi na ten moment zastavit dech. Bez nadsázky. Do toho stisku dala úplně všechno, co mi chtěla říct, abych nepochybovala. A já jsem ani na vteřinu nepochybovala. Bylo to krásný a nečekaný. Já se pořád snažím, abychom se na tu hloubku spolu dostaly a prozatím mi to nebylo dáno. Trošku jsme se obě mýjely. Hrozně moc, ale fakt hrozně moc bych si přála, aby tohle nebyl už vzácnej okamžik, aby to tak bylo napořád. Vlastně hlavně kvůli ní. Tak jí drže palce. Protože pak bude mít něco, co ještě nikdy neměla.